

SETKÁVÁNÍ

říjen 2002

ročník IV

číslo

8

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

říjen 2002

6. října

19. po Trojici

8.30 BK Jiří Gruber
10.00 ČK Jiří Gruber
14.15 Rych Jiří Gruber

9.00 BD Jaroslav Vitek, VP
10.00 Kuř Jiří Malý, VP
13.45 Tiš Jiří Malý, VP
Děkování

13. října

20. po Trojici

8.30 BK
10.00 ČK

9.00 BD Jiří Malý
9.45 Tiš Jaroslav Vitek

20. října

21. po Trojici

8.30 BK Olga Tydlitátová, VP
10.00 ČK Olga Tydlitátová, VP
14.15 Rych Olga Tydlitátová, VP
Děkování

9.00 BD Jaroslav Vitek
10.00 Kuř Jiří Malý
13.45 Tiš Jiří Malý
19.30 BD

27. října

22. po Trojici

8.30 BK Jiří Gruber
10.00 ČK Jiří Gruber

9.00 BD Jaroslav Vitek
9.45 Tiš Jiří Malý

31. října

Den reformace

19.00 ČK U. Kreisel
bohoslužby v němčině

3. listopadu

23. po Trojici

8.30 BK Jan Cislear
10.00 ČK Jan Cislear, VP
14.15 Rych Jiří Gruber

9.00 BD Jiří Malý
10.00 Kuř Jaroslav Vitek
13.45 Tiš Jaroslav Vitek

LEGENDA: BK *Betlémský kostel*
ČK *Červený kostel*
Rych *Újezd – Rychmanov*

BD *Blahoslavný dům*
Tiš *Tišnov*
Kuř *Kuřim*

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

týden ve sboru

Brno I

17.00 - **stavební komise**
18.30 - **staršovstvo** (14.10.)
19.00 - **sborové vzdělávání** (29.10.)

15.00 - **služby Boží** v DD Věstonická
17.00 - **dětský klub**
17.00 - **biblická hodina pro děti**
18.30 - **přípravka nedělní školy**
19.30 - **mládež**

9.30 - **klub otevřených dveří**
13.00 - **služby Boží** v Diakonii Hrnčířská
15.00 - **kavárnička** (pro dříve narozené)
16.00 - **konfirmační příprava** II. ročník
18.30 - **mladší mládež**
19.30 - **starší mládež**

16.00 - **konfirmační příprava** I. ročník
17.00 - **biblická hodina pro dospělé**
18.30 - **redakční rada Setkávání** (3. 10.)

Pátek

15.00 - **náboženství** – Rychmanov
18.30 - **zkouška pěv. sboru Cantate Domino**

Brno II

Pondělí

18.30 - **staršovstvo** (14. 10.)

Úterý

19.30 - **třicátníci** (1. 10.)
19.30 - **poslech zvukových záznamů přednášek** (15. 10.)

Středa

13.00 - **služby Boží** v Diakonii Hrnčířská
18.00 - **biblická hodina** v BD
19.15 - **mládež**

Čtvrtek

15.30 - **vyučování dětí** I., II.
16.30 - **příprava konfirmandů** I., II.

Sobota

9.30 - **služby Boží** v DD Kociánka
(5. 10., 19. 10.)

Neděle

10.00 - **nedělní škola pro děti**
11.00 - **setkání na faře při kávě a čaji**
18.00 - **pěvecký sbor mládeže Kůrovec**
10.00 - **setkání v Blahoslavově domě při kávě a čaji**

S e t k á v á n í brněnský evangelický měsíčník

YDÁVAJÍ SBORY ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ BRNO I A BRNO II.

Internet: <http://setkavani.hyperlink.cz>. **Odpovědní redaktori:** Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. **Na čísle spolupracovali:** Marek Baláš, Dr. Jan Franců, Jana Kovářová, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Dr. Eva Šimková, Dr. Blahoslav Šimek a externí spolupracovníci. **Registrováno** pod číslem MK ČR E 12109. Vychází 10× ročně poslední neděli v měsíci. Časopis lze objednat na adrese sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno posílat i literární příspěvky. **Doporučená cena** jednotlivého čísla **12 Kč**, pro předplatitele **10 Kč**. **Adresa sboru ČCE Brno I:** Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangelnet.cz> **Adresa sboru ČCE Brno II:** Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 4 69, email: evsboii@iol.cz.

REDAKČNÍ RADA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA se sejde 3.10. 2002 v 18.30 na faře Brno I.

Důvěra v Boha

Kdo Boha má za pevný hrad,
nic nemusí se zlého bát,
i v bouři může kliden být,
neb nad ním Bůh svůj drží štít.

Zlých úklady a zlobný čin
jak síť tkané z pavučin
On jedním dechem zpřetrhne
a v záhubu je uvrhne.

Jak perla skrytá v ústřici
je ctnost v tvém srdci zářící -
ať neznána - z tmy bezedné
On k záři své ji pozvedne!

On miliony řídí hvězd,
- kdo vyzkoumal kdy Jeho cest ? -
a nad ptáčky má svou stráž,
On řídí také osud náš.

On zná naši každou tíž,
čím přítel dál, tím On je blíž,
On setře každou slzu s řas
a změní noc na jitřní jas.

Nad vrchy, doly, vodami
jest Jeho ruka nad námi -
jen spoléhejme pevně Naň,
- a dál se Jeho vůle staň!

J.V. Sládek
Ze sbírky: Zvony a zvonky

ú v o d n í k

Léto už máme za sebou,

pravil tuhle se zřetelným ulehčením kdosi, komu zřetelně vadí přemíra slunečního svitu, horko, zmatky kolem prázdnin a dovolených, jakož i nádherně časný východ a kouzelně pozdní západ slunka. To máme nepochybně už za sebou. Zdálo se mi však, že ten úlevný povzdech měl ještě jeden tón, a to hodně hluboký. V době, kdy se léto chystalo začít odcházet, přišlo a vstoupilo do našeho času cosi jiného. Nečekali jsme to, nechtěli – a nemohli odvrátit. Začalo to kousek nad Brnem – kolem Olešnice, tam to přece kdekdo známe. S úlekem se člověk díval, jak v klidných, mírumilovných obcích na kraji Vysočiny stačilo několik hodin k tomu, aby z údolí byla říční koryta, přízračně hluboká. Kalná, divoká voda strhávala všecko, co bylo v cestě, bořila, ničila – a zabíjela.

A nikdo v tu chvíli netušil, že je to cosi jako ryčná a temná předehra k další hrůze. Opět stačilo několikrát několik hodin především na jihu a západě Čech – a důsledky byly takové, že v historické době snad nemají v naší zemi obdoby. A kdyby jenom v naší zemi – sousedé na jihu i na severu to nepocítili o nic méně. To tedy musíme také započítat do léta. Podle kalendáře už končí. Jenže právě ty důsledky povodní jsou takové, že o nich nelze říci: už to máme za sebou. Nemáme. Trvá a bude trvat dlouho, předlouho, než to, co se letos v srpnu stalo, budeme mít za sebou.

Zdá se mi, že je potřeba myslet na to a říkat to v první osobě množného čísla. Ano, my jsme to, kdo to ještě nemá za sebou. My jsme to – a právě v našem městě, kde jsme to vše letos zažili málem jenom z doslechu, z obrazovek a z novin. Říkejme, že jsme to my. Říkejme to proto, abychom nezapomněli na lidi, kteří zjišťují, že léto už je pryč, a oni nevědí, kde budou moci přežít zimu. Dům, kde žili, možná už mnoho let, dnes není. Nestojí tam, kde stál. Možná tam někde zůstaly jakési trosky, teď pracně odklizené. Těm jakoby šťastnějším mnohdy zůstal z obydlí prostor, ve kterém se snad někdy bude znovu dát žít, ale už je to stálo a ještě je to bude stát zejména práci a zase práci, těžkou, únavnou, nekončící dřinu. Jako by to, co už si prožili, bylo úplně zanedbatelné, jako by teď platili cenu za to, že vůbec přežili. Ne, to ještě dlouho nebudou mít lidé za sebou.

Právím, je nezbytné myslet na to a říkat to právě teď, když kalendář potvrzuje definitivní konec léta. To, co léto přineslo, bylo znepokojivé. A ovšem: těch, kdo se dali znepokojit, bylo hodně. Záchranáři, dobrovolníci, pomocníci ze všech možných měst, míst, institucí, nebo bez institučního přístřeší. A s nimi lidé, kteří přispěli na konta pomoci postiženým. Ty příspěvky jsou veliké, vlastně je nezbytné napsat: jsou obrovské, vzhledem k tomu, že velmi často přispívají právě ti, kdo sami nemají mnoho nazbyt. Léto vyprovokovalo k solidaritě. Máme to už za sebou? Toho bych se bál. Nemám rád, když léto odchází. O to víc bych si přál, aby konec léta nebyl znamením, že skončil čas solidarity, čas lidskosti a máme před sebou čas lhostejnosti. Mění se kalendář, mění se roční období, mění se lidské postoje. Změny jsou nevyhnutelné, neodvratné, patří k našemu času. A proč by to musely být vždycky jenom změny k horšímu?

Jaroslav Vitek

prázdninové návštěvy

Zlín – bohoslužba v budujícím se salesiánském středisku pro mládež (kostel se teprve staví)

MÍSTO: na kopci mezi paneláky

MÍSTNOST: jednoduchý sál přes týden využívaný jako herna s kulečnickem. Onen kulečník v neděli slouží (svátečně přikryt) jako stůl Páně.

LIDÉ: svátečně oblečení či v šortkách; starší sedí, mladší stojí ve zbylém prostoru, děli sedí nebo lezou po koberci před stolem Páně

KAZATEL: usměvavý, zcela neformální „Valach jak poleno“. Evangelium velmi konkretizoval na dnešní dobu.

LITURGIE: většinou zpívá místní schola – asi 15 mladých lidí, kteří se sešli o půl hodiny dřív, aby nacvičili či oprášili zpěvy pro dnešní sváteční den. Nevím, kdo složil právě tuto mši, ale vím, že jsem z ní čerpala radost a víc srdcem než rozumem vnímala Boží přítomnost zde.

TEPLOTA: horko, v některých částech místnosti až nedýchatelno

ATMOSFÉRA: živá, vstřícná

Jsem vděčná za tuto letní neděli, za pozvání do společenství vyrůstajícího uprostřed zlínského sídliště na Jižních Svazích. Možná je to tak všude, kde se společně něco nového vytváří. Lidé se společně na něco těší, dávají ze svého času i peněženky, přestávají být jen jednou z tváří v kostele. Byla to milá návštěva u bratří a sester katolíků, kde jsem si znovu uvědomila vděčnost za našeho bratra faráře (jeho obětavou, poctivou, únavnou práci) a získala novou chuť víc se podílet na dění u nás.

Iva Oukropcová

Taizé – pokus o krátkou charakteristiku toho, co lze spíš vycítit než vyslovit při tamní bohoslužbě

- otevřenost a přijetí lidí různých vyznání (či nevyznání), jazyků, věku, zájmů ...
 - prostor pro sjednocení při společné písni – modlitbě
 - aktivní účast na bohoslužbě – zpěvy, odpovědi u žalmů, přímlov, před večeří Páně ...
 - každé ráno pozvání ke společnému stolu – posílení a povzbuzení pro nový den. Pro ty, kteří chléb a víno přijímat nemohou nebo nechtějí je připraven blessed bread, aby nikdo nemusel odejít s prázdnou
 - tichá chvíle – čas osobní modlitby a zároveň úžasný pocit jednoty, kdy 3 000 lidí společně mlčí ...
 - sezení/klečení na zemi a třeba i naboso – inu jako doma v pokojíku
 - setkání při společné modlitbě třikrát denně – přerušení veškeré činnosti – čas zastavení
 - pocit Boží přítomnosti, blízkosti
- Chvála Bohu za Taizé.

Chvála Bohu, že ani On, ani písně, ani modlitby nezůstávají uzavřeny na tomto krásném místě, ale mocně je přesahují.

Chvála Bohu, že stvořil místo, kde si Jeho stálou přítomnost a milost může člověk znovu uvědomit (hlavou) a usrdcatit (srdcem).

Iva Oukropcová

prázdninové návštěvy

70 let evangelického kostela v Lanškrouně

K tomuto výročí uspořádal lanškrounský evangelický sbor o předposlední neděli v červenci slavnost, při které dopoledne kázal a odpoledne promluvil na téma: Jak vidím svou církev, náměstek synodního seniora Daniel Ženatý. Při odpoledním programu pozdravil účastníky také katolický pan farář, zástupce lanškrounské Radnice, dále kurátor sboru Pavel Honzal, který nám povídal o historii sboru a kostela.

Posledním řečníkem byla sestra Libuše Soběslavská (nyní z Brna), která v Lanškrouně prožila po boku svého manžela, faráře Jaroslava Soběslavského, plných 37 let. Připomněla slova Písma „Bud'te pak činitelé slova a ne posluchači toliko“ a zdůraznila odvahu malého sboru, který byl původně kazatelskou stanicí Horní Čermné a měl pouhých sto členů, pustit se do stavby kostela. Neměli peníze, a tak si vypůjčovali, jen aby si místo pro bohoslužby vybudovali. Podařilo se jim to před sedmdesáti lety, v r. 1932. Kostel ale nebyl vybaven a tak si rodiny různě opatrovaly židle, aby se při bohoslužbách mohlo sedět... Pak se kostel dvakrát přestavoval, pořídily se nové varhany - to už byl v Lanškrouně samostatný sbor ČCE, jehož prvním farářem se v r. 1948 stal právě J. Soběslavský.

Po programu se dlouho sedělo na zahradě při bohatém pohoštění a povíдалo - dokud nás doslova nerozhnala vichřice, která se po parném dnu přihnala. Ale den to byl krásný a bohatý a na všechna setkání s bratry a sestrami se nedá zapomenout.

Lída a Dušan Markovi

Okénko do sboru ČCE v Horní Čermné

Protože větší část léta trávíme v chaloupce po našich předcích v Čermné a také jsme sžiti s místním sborem, ráda bych Vám o něm něco napsala. Po rozdělení obce na Horní a Dolní, se naše chalupa ocitla v Dolní Čermné, která je téměř důsledně katolická, zatímco většina evangelíků a náš kostel se nachází v Čermné Horní. Kostel zde stojí již od r. 1788, původně dřevěný, od roku 1838 zděný bez věže, koncem století byla pak věž dostavěna. Evangelický kostel dokonce již po dva roky oznamuje celé obci čas poledne - věž byla vybavena zvonom. Stejně tak to bylo s farou, která byla postavena již v r. 1789, nejprve dřevěná, později byla zbudována zděná přizemní, dnes je uprostřed farské zahrady jednopatrová krásná a moderně vybavená budova, kde bydlí pan farář s rodinou, kde se v zimě konají bohoslužby, protože kostel zatím není vytápěn, kde se schází mládež, děti a taky sem často zavítají hosté, protože byly vybudovány i dva hostinské pokoje. Náklad na poslední přestavbu fary činil 3 miliony korun (to uvádím pro srovnání s našimi současnými výdaji za přestavbu sborového domu), kromě toho si sbor zakoupil již zmíněný zvon a nechal provést generální opravu varhan. To vše díky péli a obětavosti členů a přátel sboru, a také díky prodeji fary v Čenkovcích, která sboru patřila. Samozřejmě pomohla Jeronymova jednota.

První faráři sem přišli z Maďarska, ten první byl Samuel Szuts v r. 1789. Současným farářem je od r. 1998 Jakub Keller. Život sboru je stále stejně živý. I když byl po nějaký čas bez faráře a často se konaly čtené bohoslužby, které obstarávali členové staršovstva. Jak soudím podle rodin našich předků, podle knih a časopisů, které se v chalupě dochovaly, tradice evangelictví a věrnost se uchovávala v rodinách. I při těžké celodenní práci na chudých polích byla účast na sborovém životě samozřejmostí. Do sboru se chodilo vícekrát týdně a několik kilometrů pěšky. To je na čermenském sboru stále vidět.

O letošních prázdninách byla účast na bohoslužbách trochu nižší, protože sbor měl bohatý program mimo domov: nejprve děti týden na Vysočině, pak mládež na vodě, dále starší na vodě (pod dohledem zkušeného vodáka pana faráře) a koncem prázdnin sborový týden v Krkonoších s intenzivní výukou němčiny. Zato byl sbor po tři týdny obohacen o padesát brněnských skautů, kteří sedali společně v předních lavicích, jednou posloužili čtením z Písma a jednou zazpívali s kytarou. Louku, na které skauti táboří, pronajímá člen staršovstva pan

Ježek, u Ježků mají skauti nejen pitnou vodu, ale i jakési zázemí a přízeň. A jak byli manželé Ježkoví potěšeni, když jim přišli skauti poslední den tábora zazpívat!

prázdninové návštěvy

V době nepřítomnosti domácího pana faráře mohou při bohoslužbách posloužit faráři z nedalekého okolí, což je Lanškroun a Letohrad, obě města vzdálena do 10 km, kde jsou rovněž živé sbory.

Pravidelným a nesmírně milým hostem na kazatelně je také staříček pan farář Jiří Carda, který byl čermenským pastýřem po čtyřicet let a provždy zůstane pro starší členy sboru „naším panem farářem“. Sbor má dva stálé varhaníky a dva další (brňáci) ochotně a rádi zaskakují. Lidé jsou zde vděční za každou službu, nikdy jsem neslyšela kritiku a nespokojenost.

Po bohoslužbách se povídá při kávě a čaji, službu mívají dvě sestry, které pravidelně připravují i domácí zákusky. V létě se káva bere ven, zejména sem chodí maminky, aby dohlédly na děti, které rád s farskými dětmi na zahradě.

Kromě biblických hodin, schůzek mládeže a přípravy na nedělní školu se jednou za měsíc schází sbor v týdnu k takové besedě s programem. Udivilo mne, že mladý pan farář, který sem přišel rovnou po studiích z Prahy, i jeho paní vědí o členech sboru co je trápi a podle možnosti jim pomáhají.

Až tedy v Evangelickém kalendáři narazíte na zmínku o sboru v Horní Čermné, možná budete mít představu o jaký sbor jde a ještě připomínám, že řada evangelíků brněnských sborů má své kořeny právě zde.

L. Marková

Dva dojmy z prázdnin

Při svých prázdninových cestách jsem navštívil řadu církevních objektů u nás i v zahraničí. Zmíním se o dvou místech, která mne nejvíce zaujala.

Hejnice je malé městečko na říčce Smědá pod severními svahy Jizerských hor. Nebyl jsem zde asi 10 let. Při příjezdu mne hned upoutal nově opravený kostel i sousední budova; dříve to byla oprýskaná stavba v žalostném stavu. Hned jsem se tam šel podívat, své dojmy doplňuji informacemi z internetu www.mcdco.cz. Místo na rozhraní Německa, Polska a Čech je poutním místem od 12. století; kapličku z 1211 vystřídala 1252 gotická kamenná kaple, která se dále rozšiřovala. V období 1558-1620 Hejnice patřily protestantům a poutní kostel byl uzavřen. Noví majitelé, rodina Gallasů, povolali 1691 františkány, kteří postavili 1696 budovu kláštera. Nový kostel "Navštívení Panny Marie" byl vysvěcen až 1725. Po zrušení klášterů 1757 Josefem II. stavby chátraly. S opravami se začalo až začátkem 20. století. Po roce 1948 byla situace opět nepříznivá.

V devadesátých letech se rozhodlo o novém využití budovy bývalého františkánského kláštera. Se zahraniční finanční podporou se v budově kláštera vybudovalo Mezinárodní centrum duchovní obnovy. Toto účelové zařízení litoměřického biskupství je střediskem *duchovní obnovy česky, německy a polsky mluvících*, otevřené především církevním místům ale i dalším jednotlivcům, skupinám a institucím ... *jako místo setkávání, dialogu a vzájemného poznávání*. Objekt klasického obdélníkového půdorysu s vnitřním dvorem a zahradou nabízí 35 jedno a dvoulůžkových pokojů, jídelnu, kuchyňku, malou tělocvičnu i přednáškovou místnost. Působení klášterního prostředí bílých chodeb doplňoval zvuk varhan, z objektu lze přejít na kůr sousedního kostela. V zaplněném programu jsem našel nejrůznější akce v několika jazycích, individuální i kolektivní, církevní i necírkevní: například v lednu se zde konal odborný seminář o matematické statistice.

V Paříži jsem sice nahlédl do řady kostelů, zaujal mne však hlavně Norimberk, kde jsme se zastavili cestou z Alp. Procházeli jsme starým městem, které je dosud obklopeno hradbami. Během války bylo silně zničeno spojeneckými nálety, téměř všechny budovy byly zničeny nebo

poškozeny. Nahlédl jsem do tří hlavních kostelů, nejvíc mne zaujal nádherný gotický kostel svatého Sebalda. Vnitřní chrámovou loď obklopuje řada panelů s texty a fotografiemi dokumentující stav a obnovu kostela po americkém bombardování 20. dubna 1945, kdy z kostela zbylo jen pár bočních stěn. Situace historické památky vypadala beznadějně. S obrovským úsilím se podařilo vyklidit sutiny, zajistit ruiny a během let postupně obnovit. Často znovu postavit chrám; práce trvaly do roku 1978. Problémem bylo i shánění plánů a fotografií dokumentujících původní stav.

Kostel slouží nyní evangelickému luterskému sboru, který má v sousední budově své informační centrum. Sbor udržuje družbu se sborem v anglickém městě Coventry, které i svojí katedrálou bylo srovnáno se zemí 1940 německým letectvem. Rodiny obou sborů navštěvují. V chrámu je vystaven i hřebový kříž (Nagelkreuz) - dar Coventry - kříž starých hřebů nalezených v troskách kostela. Nutno ocenit tuto snahu, aby mladí Němci nezapomněli na hrůzy války. Dálnice Norimberk – Praha se nazývá Via Carolis. Uvědomuji si, že pro císaře Karla IV. byla jeho vlastí nejen česká kotlina, ale celá střední Evropa. Kláštery a další instituce zakládal nejen v Čechách a na Moravě ale i v Bavorsku a dalších německých zemích.

Jan Fran

Dopis o jednom prázdninovém zážitku

Jsem těhotná, osmý měsíc. Břicho mi tuhne a každý večer čekám, jestli se to uklidní, nebo jestli vyrazíme do porodnice. Bolest horko a těžký vzduch mi nedávají usnout. Když se to konečně stane, ozve se řap, řap od bosých nožiček. To můj synáček se nad ránem probouzí a chodí si do mé postele pro jistotu matčina dechu. Břicho opět tuhne, tentokrát strachem dvouletého fotbalisty. Bojím se pohnout, abych pro změnu nekopla já jeho a dostávám křeč v nohou. Tak to jde noc co noc. Ráno se probouzím unavená, večer usínám se zoufalou otázkou: Co zase v noci bude? Jednoho večera už mám dost. Modlím se.

„Nebeský Otče, udělej něco, prosím. Vyzkoušela jsem všechno možné, ale už nemůžu. Ty máš v moci všechno. Naši zemi jsi stvořil tak, že obrovské vody oceánů drží pohromadě. Stačí Ti jen jediné slovo a hory se třesou. Tvá moc je neomezená. Kdo jiný by mi mohl pomoci, než Ty?“

Konec modlitby zaniká v polospánku. Probouzím se nad ránem. Rozespálýma očima hledám malého vetřelce. Ten ale klidně oddychuje ve své postýlce. Na vteřinu znejistím. Nestalo se něco? Ne, vypadá to, že je všechno s pořádkem. Slastně se protáhnu a spím dál.

V osm ráno mě pohladí slunce po víčkách, odpočatá poslouchám zpěv ptáků a pravidelný dech svých dětí z vedlejšího pokoje. Vtom mi to došlo: stalo se to, za co jsem se večer modlila - konečně po mnoha měsících klidná noc.

„Bože, Ty jsi ten nejlepší otec na světě. Opatruješ všechny své děti. Velké i malé“ Toto zjištění mě naplnilo novou láskou k Bohu, trpělivostí k dětem a dobrou náladou ke všem. Ta chvála a písničkou. Jemu stačí udělat málo, aby získal zpět naše unavené srdce. Ráno, sluníčko, ptáčí zpěv a klidné oddychování dětí - to jsou pro mne znaky míru, pohody a bezpečí. Tak cítím v Boží přítomnosti.

Jak to ale bude dnes v noci? A další noci? Nechám se překvapit. Víím, že Pán Bůh má vše vyřešit věci natrvalo. Ale také víím, že i kdyby můj chlapeček znovu přišel užívat si jistoty mé postele, toto ráno stálo za to. Byl to intenzivní prožitek toho, že Bůh s námi žije náš celý život, že slyší a jedná a že i malé věci nás mohou přenést na velké vzdálenosti k našemu Otci.

Přeji všem krásná rána.

K

P.S. Dnes je 5. září, Katka prožila noc v porodnici a její nový chlapeček je už pár hodin na světě. A tak se radujeme s ní.

redakční ra

S vděčností vzpomínám.... (dokončení)

S bratrem farářem Jiřím Staňkem rozmlouvá dr. Eva Šimková.

Naštěstí to nebyl váš konec, ale to jste v té chvíli nevěděl.

Přišel jsem na pracák, našel správnou kancelář, otevřel jsem dveře a tam za stolem malý muž, menší postavy než já, černovlasý, černé oči, obočí silné, černé, orlí nos a celý v černém obleku. Všechno to působilo děsivě, i když mluvil česky a já měl zkušenost, že na pracovních úřadech byly nejhorší typy kolaborantů. A představte si, tenhle člověk, který mě nikdy neviděl, neznal, viděl jen, že mám od krve kabát a kapesník, se mě vyptal, kdo jsem a já mu tedy řekl, že jsem prozatímní diakon Českobratrské církve, přicházím z výslechu a že mám nastoupit ve čtyři hodiny do transportu. On se na mne podíval, vzal si ten gestapácký rozkaz, před mýma očima to roztrhal, hodil do koše a rukou mně ukázal na dveře a řekl: „A prvním vlakem pryč!“ Tak to byly divy, že?

To byl přímo zárazek.

Tak jsem si vzal kufr, sestru Janečkovou jsem prosil, aby to nikomu neříkala a s bídou jsem se dovlékl do Šlaghamrů. Tam mě teta pomalu příkrmovala, až jsem se z toho nejhoršího dostal. To bylo koncem čtyřicátého druhého roku a já tam pak zůstal. Tetička totiž dostala těžký kloubový revmatismus, měli větší hospodářství a tři malé děti, tak strýc říkal: „Jiříku, musíš nám pomoci.“ Tak jsem jezdil s koňma, vyvážel hnůj a pomáhal, co bylo potřeba. Ale najednou koncem roku přišel dopis od bratra seniora Viktora Hájka: „Ilko, prosím vás, v Javorníku sebralo gestapo faráře Zeleného, zůstala tam paní se čtyřmi dětmi, nemám, kdo by tam šel, nemohu tam nikoho poslat. Prosím vás, běžte do Javorníka.“ Víte, já se dnes obdivuji odvaze našich bratří, ať to byl bratr Pokorný nebo senior Hájek, že mně svěřili takovou práci. Nakonec jsem se rozhodl a jel jsem do Javorníka. Stará fara, kamenná a dva roky jsem tam vydržel.

Ale tam na moravsko - slovenských hranicích musela být za války horká půda.

Ano, spadl jsem, jak se říká z louže pod okap, protože tam už šla linka záchrany a dály se tam všelijaké odbojové akce. Tam už jsem četl kázání, mládež jsem měl, nedělní školu a v ní 105 dětí, škola celá evangelická, k tomu Súchov, Velká, Blatnice. Ale měl jsem výborného administrátora, v Hrubé Vrbce byl farář Vrubeľ. To jsem měl přidáno. Ne každý farář by přijal takového kluka. Dostal jsem se ke čtení Písma a to mně otvíralo oči, dávalo mi jistotu. Měli jsme Kralickou a všimli jsme si odkazů Kralických. To je důležité. Sám člověk, když čte bibli jako knihu, tak nikam nedorazí. Buď toho musí nechat nebo začne vytrhovat nebo vkládat svoje představy – to všechno jsou slepé cesty.

A v Javorníku jste zůstal až do konce války?

Kdepak, tam se už zakládala partyzánská buňka a Vláďa Ptáček a Jura Weiman, můj cvičitel v Sokole, za mnou přijeli a že by potřebovali dovézt do Javorníka zbraně a střelivo. Já jsem sice žádné bojové zkušenosti neměl, ale nevěděl jsem, co to je strach. Byli jsme nadšení, že se musí bojovat a tak jsme to vezli z Brna. Představte si obrovský kufr a v něm v teplácích a v hadrech zabalená belgická opakovačka na 15 ran, lovecká puška do Afriky, nějaké armádní pistole a střelivo. Dojeli jsme bez potíží do Javorníka a napadlo mě, že si zkrátíme cestu. Byl to špatný nápad, kdybychom bývali šli mezi ostatními Javorničany, tak jsme se asi ztratili. Šli jsme zkratkou podél tratě a pak dolů k silnici, která vedla na Slovensko a v příkopu byla německá hlídka – pět vojáků se samopaly: „Halt!“ Svou ustrašenou němčinou jsem řekl, že

jsem diakon evangelické církve v Javorníku a že mám s sebou přátele, kteří jedou na návštěvu. Pět ozbrojených chlapů stálo kolem nás a co teď? Ale naštěstí mně asi deset chlapců ze Sdružení šlo naproti a volali z dálky: „Bratre diagóne!“ a přišli až k nám a teď jsme je jaksi obklíčili zase my a vojáci viděli, že to je asi pravda, co jsem jim řekl a jeden z nich povídá: „Eh, lass sie gehen!“ Já jsem honem strčil ten kufr jednomu mládenci a povídám: „Utíkej s tím pryč!“ A tak jsme unikli. Přes Javorník a Velkou šla linka záchrany na Myjavu, kde byl pan učitel Vrana a další přátelé z luterských sborů a ta linka šla přes ně. Já jsem nevěděl, kdo to organizuje, znal jsem jenom heslo, podle kterého jsem mohl poznat, jestli ten člověk, který žádá o převedení je anebo není důvěryhodný.

Takže jste znova musel změnit působišťe?

Musel jsem prchnout, protože jsem najednou dostal zprávu. Někdo přijel a řekl mi: „Prosím tě, seber se, tak, jak seš a uteč! Gestapo jde po tobě.“ Zmizel jsem, aniž bych komu co řekl. Ani kufr jsem si nevzal. Přijel jsem do Brna a byl jsem diakonem u bratra seniora Hájka. Dostal jsem na starost Tišnov a Kuřim. A zase jsem měl jen potvrzení ze seniorátního úřadu, že vyučuji a že jsem zaměstnancem farního úřadu. Do Tišnova jsem jezdil na biblické hodiny. Bývalo nás 15 a na shromáždění 60. Do Kuřimi mě chodila mládež vyprovázet pěšky. Jenže maminka mě nezapsala do domovní knihy a jedné noci přišla štára. To už bylo ve čtyřiačtyřicátém po Vánocích a blížila se fronta. Neměl jsem Kenkartu a tak mě vzali v Králově Poli na policejní stanici. Tam jsem byl do rána v cele a ráno si mě dal ředitel zavolat, zřejmě taky kolaborant. Asi dvě hodiny na mě křičel, že je stanný právo, že mě dá odstřelit, že jsem protistátní živel. Ale už byla slyšet kanonáda, jak sovětské vojsko postupovalo na Slovensku a on asi věděl, že jeho už pozice není taková a nakonec dal rozkaz, aby mně tu Kenkartu vystavili.

A po válce jste šel studovat teologii?

Ještě bych musel vyprávět o tom tajném kurzu, co za války zorganizovala Synodní rada. Hlavně bratr prof. Souček – tehdy byl docentem - ale teď právě o tom píše bratr profesor Josef Smolík v Kostnických jiskrách. To byla výborná věc a mělo to vysokou úroveň. Dostávali jsme skripta třeba z hebrejštiny a bratr Souček tehdy překládal a rozmnožoval teologickou literaturu. No a po válce jsem šel na fakultu a s vděčností na to vzpomínám. Vynikající profesori, skvělí kolegové i prostředí. Jen si představte, nás bylo v prvním ročníku sto. Ráno před první přednáškou se vždycky zpíval žalm. My jsme rostli na žalmech – to byla doba biblického směru teologického, moc dobrého. A ještě jedna velká věc, profesori se před prvním čtením modlili. Mne vždycky uchvacovala pokora třeba prof. Součka, anebo prof. Daněk. Ten je stále nedoceněný. Dneska si ho nikdo nevšímá, ačkoliv položil takové fundamenty pro faráře a pro práci ve sboru, které nelze minout. Přišel po prvé a začal se modlit hebrejsky. My jsme ještě neznali Alef, Bet a on už hebrejsky, ale zachytil jsem sluchem první slovo a podle toho jsem si našel v hebrejské konkordanci, že je to ze žalmu a taky jsem se to potom naučil. Modlívám se to: „Na věky, Hospodine, slovo tvé trvá v nebesích, je od pronárodu do pronárodu pravda tvá.“ Fakulta mně moc dala, moc jsem získal a stálo to za to.

Kde byla potom vaše působišťe?

Když jsme byli před koncem studia, tak nás synodní rada vyzvala, jestli bychom mohli a chtěli jít do pohraničí, do sborů, které vznikají. A mohu říct, že většina z nás to přijala. Těšili jsme se a modlívali se za tyto sbory. Můj první sbor byl Bruntál – všechno po válce rozbité, samé sutiny, ale byl tam sbor. Prožili jsme tam moc napínavých věcí, ale poznali také vzácné lidi. Viděli jsme, když někomu zahoří srdce, jak začne číst Písmo a jak se mu to začne otvírat, jak ten Duch svatý – to je vlastně moc toho Slova – mu taky otevírá další obzory, touhu po vzdělání, někam se dostat, něco dobrého udělat. To všechno jsme tam viděli, pozoruhodné věci. Ale také zápas s komunistickou stranou.

Jak dlouho jste v Bruntále působil?

Devět let. Onemocněla nám tam dcera a paní doktorka řekla, že je to pro ni příliš drsné podnebí. Tak jsme potom přišli do Silůvek. Všude to bylo zajímavé a všude to mělo trochu jiný ráz, ale všude se našli lidé, kterým na sboru a církvi záleželo, kteří věřili evangeliu Kristovu a stáli za svou vírou. Ti byli zase oporou těm slabším.

A jaké to bylo v Silůvkách?

Tam to bylo zajímavé. V celé obci mně říkali bratře a protože cvičení v Sokole se nám dařilo, založili jsme také turistický oddíl se skautským programem. Celá obec nás podporovala. Pořádali jsme tábory u Ivančic, staří skauti nás podporovali a přednosta na nádraží pro nás udělal, co mohl. Ale to všechno bylo trnem v oku a pan krajský tajemník a zřejmě i strana - to je můj dojem - hledala záminku a ta se našla. Na pastorální konferenci v Brně byl pozván bratr profesor Řičan a hovořil na téma „Sociální otázka v bibli“. Bylo to vynikající. Ohromně vyjádřil, jak v biblickém kontextu Starého i Nového zákona jsou sociální otázky a problémy postaveny. Ale pak začal jako pan prof. Hromádka protahovat linie a začal říkat, jak teď i dělnická třída a prostí lidé se najednou cítí být lidmi a že mají domovníka, který teď něco znamená apod. My jsme oponovali, ne já sám, bylo nás asi deset. Pověděl jsem o případech, jak to chodí v obci, jaký byl nemilosrdný nábor do JZD a jaké těžké problémy a poměry jsou v zaměstnáních.

O tom se tenkrát nesmělo mluvit nahlas. Budovaly se světlé zítřky a nikdo nesměl tu iluzi narušovat.

Nevim, jak se to dostalo z té pastorální konference ven, zřejmě ti, co jeli dál, stavili se někde na kávé a hovořili o tom a nepovolané uši byly všude. Prostě jednoho dne ráno najednou přijel tatraplán doprostřed vesnice, to víte, vesničané hned věděli, kolik uhořelo, a přišli si pro mne. Dovezli mě do Bohunic, byl jsem tam dvakrát - přesně podle receptu, že vás nechají nejprve trochu změkknout tím, že vás zavou do cely a čekáte. Já jsem si tehdy uvědomil, jaký dar je modlitba. Co to znamená, když se člověk může modlit. Ty tři nebo čtyři hodiny, co jsem tam čekal, jsem mohl hovořit s Pánem Bohem - a člověk je z úzkosti vysvobozený. První výslech byl docela regulérní a propustili mě. Ale za dva dny byli pro mne zas a to už nebylo tak lehké. To už na mě řvali a dali mi přečíst, co deset kolegů - účastníků té pastorální konference, podepsalo při výslechu. Půl roku před tím je vyslýchali a nikdo z těch bratří mi neřekl: „Bacha, půjdou po tobě.“ Ze strachu. Já ten jejich strach dovedu pochopit, nikdo z nich neměl žádnou zkušenost se Státní bezpečností. Ta je zastrašila, že budou zatýkat staršovstva, rodiny a jaké to bude mít následky pro sbory. Až bylo po všem, tak jsem s některými z těch bratří mluvil a oni mi to řekli.

Takže to bylo na udání z pastorální konference?

Ano, ale uváděli se tam věci, které vůbec nezazněly a které jsem vůbec neřekl. Já jsem fungoval jako taková sběrná mísa. A tak jsem čekal, co bude.

Vzali vám souhlas?

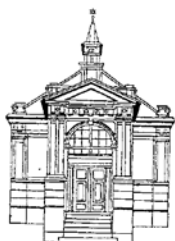
Souhlas mně odebrali. Seniorátní úřad byl první, který reagoval, tomu nařídili zastavit plat a moje účinkování. My jsme byli s bratrem Otřísalem první faráři, kteří byli takhle zkontaktovaní s komunistickou justicí. Pan tajemník Kalina si nás pozval a říkal nám: „Doufám, páni faráři, že si nemyslíte, že jsem toto způsobil já, ale proti STB jsem bezmocný. Jedno vám ale zaručím, já a pan prokurátor rozhodujeme o rozsudku, tak se nemusíte bát.“ A ještě mám perličku: při tom druhém výslechu, jak na mě ten chlapík řval a skákal vzteky, tak jsem si v duchu myslel, že on patří Pánu Bohu jako já a v čem jsem nemohl souhlasit, tak jsem prostě z pozice biblické víry říkal: „To nemohu.“ A on se mě ptal při tom výslechu, jestli bych střílel do kapitalistů. Odpověděl jsem: „To bych nestřílel.“ A on: „A proč? Vždyť to jsou naši nepřátelé.“ Povídám: „Ale uvažte, oni by na té frontě nebyli. Ti praví kapitalisté by byli vzadu skryti, ale byl byste tam vy a jestli máte děti, tak vaše děti a já a já mám čtyři děti, tak do nás

bychom se střídali.“ Ten se rozzuřil a víte, co mi řekl? „Tak studovanýho vola jsem ještě neviděl.“

Dnes je to perlička k smíchu, ale tenkrát vám asi bylo hůř.

Byl jsem bez práce a dva měsíce jsem žádnou nemohl najít. Věděl jsem, že budu muset dělat nějakou manuální. Chtěl jsem jezdit se sanitkou, ale když jsem měl nastoupit, řekli mi v osobním oddělení, že mě nemohou přijmout. Chtěl jsem jezdit tramvají, ale dopadlo to stejně. To už mně nebylo dobře, uvědomoval jsem si, že to nemůže jít do nekonečna. Vždycky jsme našli pod dveřmi obálku s nějakými penězi nebo košík s jídlem. Sestra prof. Komárková nás taky moc podporovala a řada přátel. Nakonec jsem šel na hydrogeologický průzkum a tam byli inženýři, kteří mi to rozmlouvali, že na tu práci v terénu nejsem dost silný. A zrovna v tu dobu jsem si šel dát razítko do občanky k okresnímu tajemníkovi, že rozvazují pracovní poměr. On mě nikdy neviděl, ale vyptal se mě, co mi je. Tak jsem mu řekl, že mám 4 děti a ženu a už dva měsíce nemohu najít práci a že jdu právě z hydrogeologického průzkumu s nepořízenou. „A vy byste tam chtěl?“ on na to. Povídám: „Nic jiného mi nezbyvá, já chci do terénu, ven do přírody.“ Vzal telefon a ráno jsem mohl nastoupit. Tak takhle to bylo.

Z rozhovoru s bratrem farářem Jiřím Staňkem bylo příjemné a zajímavé besedování. Má toho mnoho co povědět. Biblická zamyšlení, kterými sloužíva v Kavárničce jsou toho důkazem, stejně jako knížečka : „Ohlédnutí na zápas o soužití se sudetskými Němci v Československé republice“, kterou pro Kavárničku uspořádal. Knižka má ovšem význam mnohem širší a měla by se dostat do rukou také mladším generacím.

v z p o m í n á m e

Paní farářová Pokorná

Dne 14. srpna tohoto roku zemřela po delší těžké nemoci Ing. Alena Pokorná, rozená Matyášová, ve věku 77 let. Její skutečný nekrolog uveřejní evangelický tisk jistě z povolanějšího pera. Píšu zde jen několik vzpomínek jako její o rok starší vrstevnice. Má první vzpomínka na „Alenku“, jak jsme ji vždy jmenovali a na ni mysleli, byla čistě vizuální. Bylo nám asi 18 roků, když jsem ji poprvé uviděla v našem válečném Sdružení. Bylo to krásné děvčátko v bílé čepici a tmavomodrém plyšovém zimním kabátě. Brzo po válce se provdala a odešla se svým manželem, farářem Dr. Janem Pokorným, na venkov. Když se vrátili, aby působili v Brně, pracovala Alenka v továrně a tam konala také svou misijní práci. Nemluvila o tom ve své skromnosti mnoho, ale vím, že pomáhala lidem ze sboru i z továrny radami, finančně a přimlouvami hlavně u lékařů ještě v letech své penze. Dveře fary byly pro utrápené lidi vždy otevřené, nešetřila se. Po léta byla předsedkyní naší Křesťanské služby a večírky spojené s občerstvením si těžko lze představit bez její praktické a obětavé pomoci. Těšivali jsme se i na její pravidelnou účast v biblických hodinách. Vytvořila také domov pro evangelický skaut, který se schází v přízemí fary na Pellicově ulici. Měla s tím jistě dost práce navíc. Útulnost, čistota a teplo v Betlémském kostele o nedělích byly také zásluhou manželů Pokorných.

Zakončím poslední vzpomínkou. Alenka přišla začátkem února k mé lavici před bohoslužbami a řekla: „Příští týden jdu na operaci. Ale je mi už 77 roků – a tak jak Pán Bůh dá.“ V ní odešla žena přímá, statečná, která dovedla jasně a stručně vyjádřit svůj názor a zůstala přitom laskavá. Bude nám moc chybět.

Věra Doleželová

v z p o m í n á m e

Vzpomínka na Jana Přemysla Šebestu

28. srpna 2002 uplynulo 30 let od náhlého odchodu z tohoto života faráře a seniora II. brněnského sboru. S vděčností vzpomínám na jeho obětavou práci pro sbor i celou církev, jeho lásku a obětavost k nejbližší rodině a ke všem, kteří ho znali. Bůh, ke kterému se upínal celou svou duší i srdcem, si jej povolal k sobě "uprostřed jeho dnů". Velmi výstižně se tehdy vyjádřil bratr farář Heryán, když mně vyjadřoval svou účast a podporu v tehdejší pro mne přetěžké situaci: "Když on bratr Šebesta páčil svíčku z obou konců". Ano, cosi uvnitř, "jako oheň stravující", jej nutilo vydávat se naplno v službě, která nikdy nemohla končit, k práci, která stále přibývala, k pomoci lidem, kteří byli potřební.

Ale Nejvyšší ve své moudrosti jej odvolal uprostřed služby, a ti, kteří jej milovali a byli mu nejbližší, pokorně se podřídili Jeho vůli.

J. P. Šebesta svou práci kazatele i svou pastorační práci, pro kterou měl mimořádné charismatické schopnosti, považoval za Boží "povolání - poslání", a tak často navzdory své závažné nemoci své síly přepínal.

Ve své pokoře se považoval za "služebníka neužitečného", věděl, že cokoli my lidé činíme dobrého, činíme jen z Boží milosti, a že před Bohem nemáme žádné zásluhy.

Ve smyslu tohoto jeho životního postoje nemá být tento článek oslavou, ale pouze vděčnou vzpomínkou na nevšedního a lidsky výjimečného člověka, se kterým jsem mohla sdílet 17 let svého života.

Když tak o tom přemýšlím, myslím si, že J. P. Šebesta by těžko rozuměl dnešní době, kdyby se jí dožil. Je v mnohém tak jiná, než doba, ve které žil.

J. P. Šebesta byl osobně velmi skromný a pro sebe nenáročný. Jeho prioritou bylo, aby se šetřila církev. Nevyžadoval nákladné úpravy služebního bytu, nebylo zavedeno ani plynové topení, které se tehdy na farách zavádělo. Kromě nájemného, plynu a elektřiny si rodina faráře platila vše sama.

Jednou po bohoslužbách "při kávě", příhodně zavzpomínal bratr Z. Vojtíšek, bývalý člen staršovstva: "Jednou o dovolené jsem byl s bratrem farářem na celodenním výletě. Když jsme se posadili v lese k obědnímu občerstvení, byl jsem překvapen jeho skromností v jídle."

Farář Šebesta vedl mimo jiné ke skromnosti a šetrnosti (a to úspěšně) i své děti. A nebylo to jen tím, že tehdejší ekonomické podmínky na farách byly nesrovnatelné s těmi dnešními. Věděl dobře, že dává dětem cennou devizu do života. Vždyť utrácet se naučí lehce každý, má-li tu možnost, opačně je to velmi těžké.

Jak zakončit tuto krátkou vzpomínku? Jak jinak, než slovy Písma, textem, na který kázal při posledním rozloučení s J. P. Šebestou bratr farář Heryán: "Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval. Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterou mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A netoliko mně, ale i všechněm těm, kteříž milují slavné přísti jeho" (2. Tim. 4,7-8.)

Naděžda Šebestová

Blažkov 2002 aneb na výkrmu tělesném i duchovním

Letošní Blažkov začíná jako každý jiný v min. letech. Přijedeme, zabydlíme se v chatkách, zjistíme kdo ze známých přijel či ještě má přijet a čas do večera trávíme pak většinou plkáním a nicneděláním (na to se většina taky těší).

Vše se mění s večerem, protože to už nás Jirka Gruber seznamuje s povinnostmi a hlavně s programem na celý týden. Takže nás čeká po snídani biblický výklad vždy na téma jedné ze sedmi svátostí, odpoledne rozhovory k dopolednímu tématu, večer divadlo, hry a noviny. Ty se tento rok dostali poněkud do úpadku. První den bylo vydání ještě nápadité a bohaté na informace, ale další dny pak probíhaly již ve stylu časopisu Blesk a vlastně jsme se z nich už nic zajímavého nedozvěděli. Zato divadlo si zachovalo vysokou úroveň a všechny skupiny se opravdu snažily zaujmout jak provedením, tak hereckými výkony. Již tradičně exceloval Láďa Malach, Evička Klocová a další.

Odpolední rozhovory byly také zajímavé, protože jsme nejdříve po dopoledním výkladu formou testu odpovídali na otázky (anonymně). Jirka nám pak četl, co se dozvěděl z našich odpovědí a na to téma jsme potom diskutovali. Alespoň někteří. Jiní alespoň poslouchali. Některá témata byla velmi zajímavá a poučná, jak pro mládež tak pro dospělé. Např. o práci kazatele, o manželství, o zpovědi apod. Jirka měl vše důkladně a pečlivě připraveno a také mu za to moc děkujeme.

Proč na výkrmu duchovním již víte a proč na tělesném? Protože nám vařila Alenka Šebestová s paní Martinkovou, a to mluví samo za sebe. Mohla bych vzpomenout jejich bramborové knedlíky s uzeninou a se zelím, nebo plněné papriky. Prostě nezbývá než poděkovat, protože se dnes málo kdo najde, aby vařil dobrovolně pro 60 lidí. A málo kdo ví, jak těžká je to práce. Moc děkujeme.

Ještě jsem nevzpomněla, že jsme byli opět rozděleni do čtyř skupin, které se střídali v povinnostech a díky této organizaci jsme měli i trochu volného času pro sebe. Hlavně na sbírání hub, kterých bylo letos opravdu hodně.

Přestože se letošní Blažkov konal v době povodní a záplav, našeho tábora se již zmíněné pohromy nedotkly, a až na dva dny kdy neustále přšelo jsme měli i hezky slunečno.

Za to vše děkujeme Pánu Bohu.

Milena Čvandová

Letní soustředění sboru Cantate Domino v Poličce

se uskutečnilo podle plánu a splnilo všechna očekávání. Nacvičili jsme část repertoáru pro příští rok, popovídali si o budoucnosti sboru a jeho potřebách, podívali se po městě a v místních hospůdkách ochutnali dobré kafe, využili moderního koupaliště v Poličce, které je od naší ubytovny prakticky přes ulici, jedno odpoledne jsme strávili v říši loutek u sestry Jindřišky Mikoláškové v Pusté Rybné a v neděli jsme zazpívali v krásném evangelickém kostele z r. 1838 v Proseči u Skutče. Stojí sice uprostřed obce, ale je jakoby o samotě, ukryt mohutnými stromy a protože jsme se tam setkali s mnoha známými z tamního sboru, stromy nám po bohoslužbách poskytly příjemný stín k dlouhému povídání. Prostě to bylo celé hezké, nezklamala ani Vysočina a my děkujeme všem, kteří tento pobyt zorganizovali a našemu dirigentovi za jeho práci.

Závěrem opět připomínáme, že potřebujeme nové mladé zpěváky prakticky do všech hlasů.

Lída Marková

Bohoslužby k zahájení školního roku na EA

K nám, kteří jsme se spolu se studenty a pedagogy Evangelické akademie shromáždili v pondělí 2. září v Červeném kostele, promluvila z kazatelny mladá sestra farářka z Nového Města Hana Pfanová. Vybrala si text z dopisu apoštola Pavla Koloským 3, 12-17. Velice zajímavým a nápaditým způsobem přiblížila a srozumitelnou řečí vysvětlila Pavlova napomenutí, která by měl každý křesťan znát a respektovat. Při shromáždění se společně zpívaly písně ze zpěvníčku Svítá, kromě toho zpívaly studentky ze 3. ročníku písničky na uvítanou všem novým studentům, kteří letos přicházejí do prvních ročníků. Byly to tři početné skupiny: studenti čtyřletého studia zdravotníků, dvouletého studia ošetřovatelů a konečně studenti vyšší odborné školy sociálně právní. Všichni byli jmenovitě představeni a pak přivítání ředitelkou školy ing. Janou Slámovou a třídními učiteli. Po představování a uvítání promluvila paní ředitelka o tom, že církevní škola nechce studentům vnucovat víru, ale bude je učit o vztahu člověka a Boha. Vyslovila přesvědčení, že i když člověk Boha stále opouští, Bůh člověka nepřestává hledat. A je dobré, když si toto člověk uvědomí včas.

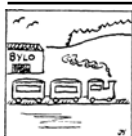
Nakonec sestra farářka Pfanová všem požehnala a společně jsme zazpívali Spoj nás v jedno, Pane.

Lída Marková

Mimořádné (odložené) 5. zasedání 30. Synodu

bylo svoláno do Prahy na sobotu 7. září tr. Hora záležitostí, které zbývaly k projednání se výhrůžně tyčila před svolavateli i svolanými a lze tušit, že některým bylo úzko z toho, jak se podaří odpovědně projednat to vše během jednoho dne. Úsilí předsednictva synodu a kázeň účastníků celocírkevního shromáždění se nakonec projeví dobrým způsobem. Téměř všechny návrhy ze sborů a seniorátů, jakož i návrhy vzešlé z jednání 4. zasedání synodu se podařilo projednat, takže vůči novému 31. synodu, který se má sejít už příští rok v květnu, nezůstal téměř žádný dluh. Chápu čtenáře, jemuž tam vadí to slovo téměř. Mně totiž vadí také, ale nemohu je vypustit. Jeden z návrhů zůstal neprojednán, tzn. že jeho projednání bylo odloženo k příštímu synodu. Obsahem návrhu byly otázky solidarity sborů ve věci příspěvků k celocírkevnímu hospodaření, zejména k fondu příspěvků ke kazatelským platům, jehož výše se některé malé a hospodářsky slabé sbory v diasporních oblastech jižních, západních a severních Čech hrozí. Návrh sám jeho předkladatel zřejmě nestačil zpracovat tak, aby se mohl stát podkladem pro ustanovení podporující skutečnou solidaritu sborů; bude proto zapotřebí, aby se touto věcí celocírkevní shromáždění zabývalo znovu, podrobně a důkladně. Hospodaření církve zůstane vážným a nesnadným úkolem pro sbory veliké i malé, silné i slabé. Bude dobře, když se za zjištěním, že jde o úkol a povinnost, neztratí poznání, že i tato péče o církev je věc dobrá a nadějná.

Jaroslav Vítek

Akademické týdny na louce.

Až do roku 1932 spadá historie Akademických týdnů, u jejichž zrodu stál dominikánský theolog Metoděj Habáň. Byly obnoveny po r.1990 jeho žákem tamějším páterem Knittlem neobvykle účinné a otevřené spolupráce katolické, husitské i evangelické farnosti východočeském Novém Městě nad Metují.

Dva týdny vzdělávání a diskusí uprostřed léta se staly pro mnohé z nás nenahraditelnou možností jak prožít dovolenou v malebném údolí Orlických hor a zároveň jako čas vrchovatě naplněný. To místo se nazývá Pavlátova louka a z renesančního novoměstského náměstí hospůdkami a vietnamskými občůdky v podloubí, je asi deset minut pěšky. Hnedle městem.

Po vykouknutí z lesních chatek, protažení těla na raním sluncem skoro již z rosy vysuše louce a po snídani, zůstávala jako jedna z možností prožít ten čas dopoledními přednáškami následující diskusí. Totéž se konalo po odpolední siestě. K tomu každý druhý večer koncert nebo táborák.

Tematických řad bylo několik. Proto nikdo z nás nepovažoval za nic nepatřičného namísto některé ze tří až čtyř přednášek denně, vypravit se na kole k polským hranicím nebo zámek do Opočna.

Nechte si ale ujít výklady pražských univerzitních pánů profesorů Jana Sokola a islamisty Kropáčka. A samozřejmě, jako tamtéž tradičně každý rok, vlídného a přesvědčivého Jana Milíče Lochmana. Nebo výklady až z Japonska přicestovavšího profesora religionistiky z tokijské jezuitské univerzity pátera Armbrustera. Anebo olomouckého historika Ventury. V minulých ročnících tu byli k slyšení i vidění a na rozdíl od jiných míst velmi přátelsky a sdílně přijati např. Ivan Štampach, Martin C. Putna nebo Sváta Karásek.

Hlavní řada letošních přednášek se týkala psychologie mezilidských vztahů, psychologů, stárnutí a prostoru mezi psychologii a vírou. Napadá mě, čím to asi je, že mají křesťané tolik dobrých psychologů a psychiatrů? Samozřejmě, že to patří ke službě. Neprodukují všichni některé naše postoje a prožitky také mnohem větší potřebu jejich odborného ošetření?

Bylo nás tam letos, na dvanáctém obnoveném ročníku i s dětmi, z asi tak stopadesáti účastníků, průběžně dobrá dvacítká evangelíků. Většina pak z brněnského seniorátu. Pokud vzpomínám, nikdo si příliš nestěžoval a většina pravila, když to jen trošku půjde, že příští rok pojedou zas.

Vedle jiných užitečných způsobů ekumenického setkávání, založených spíše na meditaci, společném zpěvu, obnově rodiny nebo prohlubování vnitřních prožitků, jsou týdny na Pavlátově louce více o tématech humanitních věd a o diskusí. Často o kontraverzních a tak politických tématech – a tím pádem mnohem víc o toleranci. Míním toleranci, která není jen snášenlivostí, ale dobrou příležitostí na cestě k poznání a sebepoznání. To je moje pětiletá zkušenost z tohoto příležitostného společenství.

Vím, že možnost trávit v dospělém věku dva těžce vyšetřené týdny dovolené čtyřicet nepovinnými přednáškami je pro mnoho pracovitých lidí, ve srovnání s pobytem na lehátku u lehce šumícího Jadrana, představa strašná. Naznačili nám to. Avšak jsem si jist, že přátelé z Brna a ze seniorátu, účastníci Akademických týdnů 2002, nabyli postojů povýšených odlišných a že vám to také příležitostně poví.

Pro SOS dětskou vesničku v Brně

vystoupí Janáčkovo kvarteto v Blahoslavově domě v Brně ve středu 2. října v 19 hodin.
Srdečně Vás zveme!

Klub otevřených dveří

pro rodiče s nejmenšími dětmi nyní **každou středu** v 9,30 v nových sborových místnostech
Opletalova 6

2. 10.	Volné téma	
9. 10.	Komunikace (nejen v rodině) I	ses. Bohumila Horská
16. 10.	Komunikace II	ses. Bohumila Horská
23. 10.	Komunikace III	ses. Bohumila Horská
29. 10.	Ubrousková technika	ses. Petra Michalová

Ekumenické biblické hodiny – 3.10. v 17.00 u sv. Jakuba

Po dohodě sboru ČCE Brno I s ř.k. farností u sv. Jakuba budou se jednou za dva měsíce konat společné biblické hodiny vždy ve čtvrtek v 17 hodin. Poprvé jsme pozváni na jakubskou fary my a v prosinci zase uvítáme hosty u nás. Nejprve bude biblický výklad, po něm rozhovor, informace o životě obou farností a nakonec společná modlitební chvíle. Věříme, že tato nová forma ekumenické spolupráce získá řadu nových příznivců a účastníků. Srdečně zveme.

Návštěva z Karviné

Přátelé z luterského sboru z Karviné, které jsme poznali při zájezdu pěveckého sboru Canatate Domino v minulém roce, budou našimi hosty ve dnech 2.-3.11. Při nedělních bohoslužbách bude kazatelem v Komenského kostele bratr farář Jan Cieslar (čti česlar).

Německé bohoslužby v Komenského kostele

Budou se konat na Den reformace, který se v německy mluvících protestantských církvích slaví ve čtvrtek 31. října. V 19 hodin vykoná bohoslužby bratr farář U. Kriesel, který žije v Brně na penzi. Věříme, že přijde nejen řada německy mluvících hostů, ale jsou zváni i všichni ti, kteří se kromě touhy po Slovu Božím chtějí pocíť i v němčině.

Z brněnského televizního studia v říjnu

Brněnská redakce připravila 13ti dílný cyklus o poutních místech z historie i současnosti. Průvodci jsou Josef Somr a Ladislav Lakomý. Bude se vysílat vždy v sobotu.

12. 10. Poutní místa: Mikulčice a Osvětimany - Hora svatého Klimenta.

19. 10. Poutní místa: Velehrad

26. 10. Poutní místa: Svatá Hora

27. 10. Křesťanský magazín: Bible a neslyšící, Kostely 20. století, Biblická soutěž

domácí pobožnost

Ananiáš a Safira

„Také nějaký muž, jménem Ananiáš, a jeho manželka Safira prodali svůj pozemek. Ananiáš však s vědomím své ženy dal nějaké peníze stranou, zbytek přinesl a položil apoštolům nohám. Ale Petr mu řekl: "Ananiáši, proč satan ovládl tvé srdce, že jsi lhal Duchu svatému? Nebylo to dáno stranou část peněz za to pole? Bylo tvé a mohl sis je přece ponechat; a když jsi je prodal, mohl jsi s penězi naložit podle svého. Jak ses mohl odhodlat k tomuto činu? Nelhal jsi Bohu!" Když to Ananiáš uslyšel, skácel se a byl mrtev; a na všechny, kteří to slyšeli, padla velká bázeň. Mladší z bratrů ho přikryli, vynesli a pohřbili.“

Když jsem byl malý chlapec, dala mi maminka sto korun a poslala mě nakoupit samoobsluhy. Po zaplacení mi zbylo asi 16 korun a nějaké drobné. Když jsem přišel domů, byla už dávno v práci. Vyložil jsem nákup na stůl a chtěl dát zbylé peníze na kredenc. A mě to napadlo! Co kdybych vrátil jen šest korun a desetikorunu si nechal. Určitě to, až večer unavená domů, nebude přepočítávat. Vezme si šest korun a ještě mi poděkuje, že jsem v pořádku nakoupil. A já budu mít pár korun k dobru. Když si z každého nákupu nebudu desetikorunu, dorovná si, o co mám kapesného méně než někteří moji spolužáci.

Už vás něco podobného někdy napadlo? Když si lidé navzájem věří, je velice snadné osidit! Cizího člověka většinou neoklamete, ten po vás chce účty. Ale, když vás má někdo rád, můžete ho šidit třeba celý život. Ale je to také to největší svinstvo, kterého se můžeme druhým lidem dopustit. Však také, když na to maminka přišla, byla moc zklamaná a rozlobená. Myslím, že jsem musel dokonce za trest klečet. Ne kvůli té desetikoruně, ale protože jsme ji podvedli.

O něčem podobném vypráví příběh z knihy Skutků. Zdá se být příliš krutý a přísný, ale slova odpuštění. Potrestání nejsou zloději, ale manželé, kteří chtěli dát církvi peníze. Jediná chyba byla v tom, že nedali všechno? Ale copak si člověk pro sebe nemůže nechat nic!?

Ale nenechme se mýlit. Tady nešlo o to, kdo dá víc peněz, ale o důvěru. Ti dva se pokoušeli podkopat samotné základy církve. Toužili být obdivováni pro svou zbožnost. Vzpomínám si, že jsme prohlásili, že všechny peníze odevzdáváme církvi. Chtěli před druhými ukázat, jak velkou jejich víra. Ve skutečnosti však hráli dvojí hru. Nebyli ani zbožní ani obětaví. Spíše manipulativní a vypočítaví. Chtěli vypadat svatě a přitom zůstat na Bohu nezávislí. Ale proč to tolik vadilo? Protože se člověk nemůže někdy udělat trochu lepší než je?

Většina lidí kolem nás přece také často hraje především do své vlastní kapsy. Když se usmívají, nabízejí nám přátelství a dělají se dobří, ve skutečnosti toho chtějí pro sebe. Chovají se k nám tak naši spolupracovníci, sousedé i příbuzní. O politikách a obchodnících nemluvě. Někdy se tak chováme i my. Ale představte si, že by se k nám tak chovali i naši rodiče nebo děti. Naši životní partneři. To by znamenalo na všechno sepisovat smlouvy a všude vším chodit k soudu. Někdy nám žel nic jiného nezbyvá.

Ale právě proto přišel na svět Pán Ježíš, abychom měli jistotu, že alespoň jedna věc je pravdivá. Bůh je přímý a jeho sliby platí. Kdyby všechno ostatní bylo prolezlé přetvářkou, falší, Boží slovo je čisté a ryzí. Žádné finty, žádné polopravdy. Jedině před Boží tváří pozná, jak na tom skutečně je. Ježíš Kristus je jediná, nezkalená studánka křišťalové vody.

Ale Ananiáš se Zafirovou do ní naplivali. Řekli před celou církví: „Pane Ježíši, my nevíme nikoho jiného než tebe. My ti dáváme všechno!“ Ale byla to lež. A přitom úplně zbytečná.

Nikdo po nich žádné peníze nežádal. Křesťané si svůj majetek mohli ponechat. A když už své pole prodali, mohli dát církvi polovinu, čtvrtinu nebo vůbec nic. Ale měli to poctivě říct. Pán Bůh nikomu nepředpisuje, jak ho má milovat. Dává nám naprostou svobodu v tom, jak na jeho lásku odpovíme. Ale když už si jednou vezmeme Boží jméno do úst, žádá po nás jediné – upřímnost. Kdo však klame i Boha, tomu není pomoci. Uduší se vlastní lží a přetvářkou.

Když se Ananiáš skácel mrtvý k zemi, nebyl to Boží trest. Ten člověk se sám sebe tak zděsil, že to hrůzou nepřežil. Kdo klame Boha, podřezává si větev, na které sedí. Biblický příběh je výjimečný pouze v tom, že následky přišly tak rychle a brzy. Většinou to pár let trvá. Ale následek lži a přetvářky je vždycky stejný. Zmařený a pokorucený život.

Kdyby to Ananiášovi a Zafíře prošlo, znamenalo by to, že celá naše víra může být jen přetvářka a hra. Kdyby bylo možné, aby lidé klamali i Pána Boha, ztratili bychom i tu poslední jistotu, kterou máme. Je-li možné, aby člověk svou lásku a víru k Bohu jen předstíral, pak můžeme předstírat úplně všechno a nikomu na světě nemůžeme věřit ani slovo. Naštěstí to Pán Bůh nedopustí a oklamat se nenechá.

Zdá se, že z tohoto příběhu žádné povzbuzení není. Na všechny v něm padla bázeň. Ukázalo se, že Pána Boha nikdo neobelstí. Někoho to možná děsí a od víry odradí. Ale na druhé straně to znamená obrovskou úlevu. My nemusíme před Pánem Bohem nic předstírat. Vůbec nic. Dokonce ani víru. My můžeme klidně říci: „Pane Bože, já ti moc nevěřím, já o tobě pochybuji, já dělám spoustu chyb, ale prosím tě, odpusť mi to a pomoz mi se změnit.“ Nic jiného od nás Bůh nežádá. Pouze upřímnost.

Každý z nás dělá chyby. Ale nejhorší je, když se začneme přetvařovat. Za chvíli se v tom už sami nevyznáme. Brzy nebudeme vědět, kdo jsme, co chceme, koho milujeme ani proč žijeme. Na všechno si budeme jen hrát a nic nám nebude svaté. Ani sami sobě už nebudeme věřit. Z této hrůzy nás chce Bůh vysvobodit.

V Ježíši Kristu nám otevřel své srdce dokořán. Na nic si před námi nehrál. Když říkal: „Odpouštím ti hříchy“, byla to pravda. Když říkal: „Vstaň a chod“, dalo se na to spolehnout. Když trpěl, byla to skutečná bolest. Evangelium o Boží lásce a věrnosti nejsou prázdná a líbivá slova. Ježíš Kristus za nás zaplatil svou vlastní krví a životem. Každému kdo přijde s upřímným srdcem, bude otevřeno a dostane napít z pramene vody živé a čisté. Amen.

Pane Ježíši Kriste! Děkujeme Ti, že před Tebou nemusíme nic skrývat. Ty víš všechno. Znáš naše pochybnosti, naši vypočítavost, naše obavy, naši touhu po slávě a uznání. Víš o každém našem selhání. Jedině před tebou můžeme být absolutně otevření a ty toho nikdy nezneužiješ. Amen.

Jiří Gruber, z kázání 22.6. 2002

ze sborů ČCE

Brno - Židenice

Jílkova 74, farní úřad Konečného 6,
tel. 548 538 108
Nedělní bohoslužby začínají v 9 h
Biblická hodina ve čtvrtek v 19 h

Brno - Husovice

Netušilova 26, tel. 545 212 420
Bohoslužby každou neděli v 9 h
Biblická hodina ve čtvrtek v 17,30 h

společenská kronika

Brno I

1. 10.	Eliška Chlupová	20 let
1. 10.	Miloš Pospíšil	30 let
2. 10.	Alžběta Vlašicová	80 let
8. 10.	Simona Rottová	30 let
9. 10.	Marie Šedá	30 let
14. 10.	Barbora Vtípilová	20 let
17. 10.	Věra Stehlíková	91 let
19. 10.	Milena Čvandová	40 let
20. 10.	Jiřina Setínská	80 let
22. 10.	Marie Muchová	80 let
23. 10.	Hana Paralová	40 let
25. 10.	Jiřina Kotrlová	75 let
26. 10.	Karel Čápek	70 let
26. 10.	Jana Zlámalová	60 let
28. 10.	Jacqueline Marková	70 let
28. 10.	Miloš Šedý	60 let
30. 10.	Marie Sedlaříková	89 let

Pokřtěni byli:

4. 7. Magda Havelková, nar. 2002

Oddáni byli:

27. 7. Eva Pokorná a Jakub Ventruba
27. 7. Hana Zemčíková a Dalibor Fiala
27. 9. Jitka Crhová a Petr Židek

Rozloučili jsme se:

24. 8. Ing. Alena Pokorná, nar. 1925

Brno II

5.10.	Miloslava Zvolská	80 let
5.10.	Zdeňka Juránková	78 let
5.10.	Dagmar Vlčková	75 let
5.10.	Milena Šimsová	70 let
6.10.	Miroslav Turek	86 let
10.10.	Věra Stopková	87 let
10.10.	Ludmila Otoupalíková	91 let
14.10.	Ludvík Straka	91 let
14.10.	Alžběta Chalupníková	86 let
14.10.	Marie Trlicová	86 let
15.10.	Valerie Kaštánková	88 let
16.10.	Albína Ningerová	89 let
16.10.	Jiří Pokorný	81 let
16.10.	Helena Vašíčková	75 let
17.10.	Drahuše Musiolová	82 let
17.10.	Květoslava Průchová	75 let
17.10.	Zdena Pustinová	70 let
18.10.	Milada Horká	87 let
18.10.	Božena Fojtíková	92 let
19.10.	Věra Bartušková	75 let
19.10.	Ing. Emil Loubal	70 let
21.10.	Milada Veselá	78 let
22.10.	Marie Pliskvová	88 let
23.10.	Františka Mikulínová	100 let
23.10.	Vlasta Pindejová	76 let
29.10.	František Vraspír	82 let

V létě byli pokřtěni:

- 16.6. Světlá Kuhrová
21.7. Anna Vlková
21.7. Michal Svoboda

V létě jsme se rozloučili:

- 5.5. Vojtěch Svršek
25.6. Julie Šindlerová
4.7. Gustav Gaston Jarošek
23.7. Jiří Ševčík
19.8. Jan Dobrovolný
8.8. Libuše Dítětová

Nové sborové místnosti v Brně I

V těchto dnech prochází náš sbor historickou chvilí, kdy se většina sborové činnosti přesunuje do nově zrekonstruovaných prostor, kde byl dříve kostelnický byt. Ve skutečnosti jsou to však původní sborové prostory, které sbor užíval do doby, než byla celá budova v roce 1990 předána sboru.

Současná změna byla vyvolána dvěma důvody. Dosavadní sborové prostory již nevyhovovaly (především kuchyň a sociální zařízení) a nebylo možné je zvětšit. Náklady na jejich úpravu a rekonstrukci by byly značné. Druhý důvod byl ekonomický. Náklady na údržbu a provoz celého sborového domu, kde sídlí i Evangelická akademie, byly dosud financovány z nájmu od Britské rady, která sídlila ve 2. patře a rozhodla se z organizačních důvodů po 8 letech odejít. Objevil se proto návrh vybudovat náhradou za tento příjem dvě obchodní jednotky. Ty však bylo možné umístit pouze do přízemního traktu se vchodem z Joštovy ulice. Proběhla důkladná diskuse ve staršovstvu i v celém sboru. Bylo svoláno sborové shromáždění, které tento záměr schválilo. Pak bylo nutné zhotovit nejen stavební plány, ale požádat o souhlas a vyjádření také Jeronymovu jednotu, seniorátní výbor a Památkový ústav Města Brna. Nakonec bylo po delším čekání vydáno stavební povolení a v červnu se začalo stavět.

Celá stavba byla rozvržena do tří etap. V první byl přestavěn bývalý kostelnický byt. Ve druhé, která právě probíhá, jsou zřizovány obchodní jednotky a nově sociální zařízení ke kancelářím. V poslední etapě budou rozšířeny sborové místnosti vestavbou do dvora. První etapa byla stavebně dokončena během srpna 2002, druhá etapa bude dokončena na přelomu září a října a třetí etapa musí z finančních důvodů nejméně dva roky počkat.

Již během první etapy se ukázalo, že řadu detailů jsme při přípravě opomenuli a proto jsme museli rozhodovat a měnit plány tak říkajíc za pochodu. Na návrh architekta byla zvětšena chodba o klenuté výklenky dveří a dodatečně bylo rozhodnuto o výměně podlah ve všech místnostech. Zvolili jsme také kvalitnější ale dražší dveře do všech místností. Byly jsme nuceni instalovat speciální vstupní protipožární dveře, které samy o sobě stály téměř sto tisíc Kč. Bylo rozhodnuto vybourat pilíře v sále, aby se zvětšila jeho kapacita. Vzduchotechnika musela být již nyní namontována i pro budoucí přístavbu. Všechny dodatečné změny stavbu sice prodražily, ale jsme přesvědčeni, že tyto úpravy byly rozumné a stejně bychom k nim museli v blízké době přistoupit.

O všech těchto změnách rozhodovala během prázdnin stavební komise, která se scházela každé pondělí a jednala často i několik hodin. Mnozí bratři docházeli na stavbu i během týdne. Chtěl bych proto všem, kteří se těchto jednání a rozhodování účastnili, velmi poděkovat. Vykonali veliký kus práce a věřím, že z něho bude mít sbor trvalý užitek.

Koncem prázdnin bylo třeba veškerý nábytek (včetně dřevěného obložení, klavíru, nádobí a koberců) z dosavadní prostor přemístit a sestěhovat do jedné místnosti, aby mohla začít druhá etapa, zatímco první ještě nebyla dokončena. Problém byl zejména s položením PVC v kuchyni, kde „odmítal“ vyschnout podkladní beton. V těchto dnech se již všechny práce dokončují a brzy proběhne kolaudace. Všem, kteří pomáhají se stěhováním a úklidem bych chtěl také moc poděkovat a ty, kteří si právem stěžují, že podmínky ke sborové činnosti jsou nyní ztížené a stísněné (chybí nám klubovna ve dvoře, kde mají dělníci šatnu) bych rád poprosil o trpělivost.

Vzhledem ke zvýšeným nákladům, které bývají při každé generální rekonstrukci, prosíme všechny členy sboru o mimořádný dar na tyto účely. Můžete ho odevzdat buď v kostele po bohoslužbách nebo ve sborové kanceláři do konce října. Všem ochotným dárcům děkujeme.

Jiří Gruber